

Arrest

nr. 295 490 van 13 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. HERSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in provincie Nangarhar, in het district Kama, in het dorp Haji Baba. Toen u klein was bent u samen met uw familie naar Pakistan verhuisd. Daar hebt u eerst verbleven in het Khazana kamp waarna u naar Pesjavar bent verhuisd. In 2012 is uw familie opnieuw verhuisd naar Afghanistan. Jullie hebben ongeveer een jaar in Afghanistan geleefd. Eind 2012 of begin 2013 bent u wederom met uw familie naar Pakistan verhuisd.

Op een dag was u 's avonds onderweg naar huis nadat u cricket had gespeeld. U hoorde enkele schoten. U zag dat twee mensen met een motor iemand in zijn borstkas hadden neergeschoten. U heeft

geprobeerd deze man, een Pakistaan genaamd S. (...), te reanimeren. Enkele ogenblikken later kwamen andere mensen ook kijken wat er was gebeurd. Jullie hebben een bed gebracht naar S. (...). U belde vervolgens naar de ziekenwagen. Toen de ziekenwagen arriveerde, bent u mee naar het ziekenhuis gegaan. S. (...) is onderweg naar het ziekenhuis gestorven. In het ziekenhuis werd u aangesproken door enkele familieleden van S. (...). Zij vroegen u wie hem had neergeschoten. U antwoordde dat u dit niet wist. Na dit incident is de vrouw van S. (...) meermaals naar uw huis gekomen om te vragen wie haar man had vermoord. Ze geloofde niet dat u niet wist wie de daders waren. Vervolgens hebben ze meerdere keren geprobeerd om u te ontvoeren.

Op een dag, na de iftar, bent u samen met uw broer naar buiten gegaan, waarna u werd ontvoerd. Uw ontvoerders hebben u geslagen en vroegen wie S. (...) had neergeschoten. Toen u verklaarde dat u de identiteit van de daders niet kende, hebben uw ontvoerders u helemaal uitgekleeft en een video van u genomen. Indien u de namen van de daders niet zou geven dan zouden uw ontvoerders de video verspreiden. U moest van hen zeggen dat S. (...) door F. (...) was doodgeschoten. Nadat u hiermee akkoord was gegaan, hebben ze u in het dorp naakt uit een auto gegooid. Toen u thuis kwam, vroeg uw familie wat er was gebeurd. Uw nonkels hebben vervolgens de dorpsouderen samengeroepen om de situatie aan hen uit te leggen. Uw broer heeft bovendien ook de familie van F. (...) ingelicht over het feit dat u onder druk zijn naam had opgegeven aan uw ontvoerders. De familie van F. (...) was boos dat u zijn naam had vermeld.

In 2017 of 2018 bent u teruggekeerd naar Afghanistan. Daar verbleef u bij uw zus in Haji Babi. Na enkele maanden bent u naar een madrassa gegaan samen met uw paternale neven J. (...) en O. (...). U heeft gedurende zeven à acht maanden op deze madrassa gezeten. U kreeg les van qari E. U. H. (...), de neef van H. R. (...), de leider van de madrassa. Qari E. U. H. (...) probeerde jullie te rekruteren voor de taliban onder meer door het tonen van video's over jihad en door te praten over een madrassa in Quetta, Pakistan, en over een paradijs. Hij wilde dat jullie voor de taliban kwamen werken.

Op een woensdag nodigde E. U. H. (...) u en uw neven uit om op vrijdagavond naar de madrassa te komen. Hij vertelde jullie over een route die jullie moesten volgen naar Quetta, waarbij jullie via Kabul, Pol-e-Charkhi en Spin Boldak, Kandahar, zouden reizen. Op vrijdag besloot u, in tegenstelling tot uw neven, om toch niet naar de madrassa te gaan. Die avond kwam uw tante, de moeder van J. (...), naar het huis van uw zus om te vertellen dat uw neef vermist was. Uw zus heeft haar toen verteld wat er aan de hand was. Toen de man van uw zus thuis kwam, heeft hij naar uw nonkel Sa. (...) gebeld. Deze laatste werkte voor het leger in Kandahar en zou uw neven daar kunnen oppakken terwijl ze onderweg waren naar Pakistan. Uw zus vertelde u dat u naar uw maternale nonkel in Goshta moest gaan terwijl uw nonkel Sa. (...) een oplossing voor u zocht. U bent via contactpersonen van Sa. (...) uit Afghanistan vertrokken.

U heeft Afghanistan verlaten rond mei 2020. U reisde naar België waar u op 27 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bijkomend haalt u aan dat u in Afghanistan gepest werd omdat iedereen in uw dorp op de hoogte was van het incident in Pakistan.

Ter staving van uw verzoek legt u zes kopieën van foto's van verwondingen op uw lichaam voor en kopieën van de Proof of Registration of Afghan Citizen kaarten van uzelf, uw vader en uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban vanwege uw problemen met taliban-lid E. U. H. (...). U verklaart dat u niet meer kan terugkeren naar Afghanistan aangezien de taliban nu de macht hebben over het land (CGVS, p. 15-16).

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met taliban-lid qari E. U. H. (...).

Het is opmerkelijk dat u zich niet heeft proberen onttrekken aan de invloed en indoctrinatiepogingen van E. U. H. (...) aangezien noch u noch uw familie voorstanders van de taliban zijn. U vertelt dat E. U. H. (...) op u en uw neven inpraatte opdat jullie bij de taliban zouden gaan. Hij toonde jullie video's over de jihad en probeerde jullie te motiveren om deel te nemen (CGVS, p. 15, 18). Ook vertelde hij aan jullie

dat hij een goede madrassa had in Quetta, Pakistan, waar andere jongens aan het genieten waren. Hij sprak over groene tuinen en een paradijs (CGVS, p. 11). Hij vertelde jullie dat jullie een goed leven zouden leiden indien jullie naar daar zouden gaan (CGVS, p. 18). Bovendien vertelt u dat de nonkel van E. U. H. (...) alsook leider van de madrassa, H. R. (...), talibs waren en dat iedereen in het dorp hiervan op de hoogte was (CGVS, p. 10, 18). U verklaart zelfs dat H. R. (...) een van de grootste leiders van de taliban was en een hoge rang had (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u naar de madrassa bleef gaan gelet op het feit dat de madrassa banden had met de taliban, antwoordt u dat u dacht dat E. U. H. (...) gewoon verhalen wilde vertellen. Hij had nog niet specifiek gepraat over een reis naar Pakistan. U had er verder nooit aan gedacht om hier niet meer naartoe te gaan (CGVS, p. 17). Ook was de nonkel van E. U. H. (...) nooit zelf persoonlijk aanwezig in de madrassa en kreeg u enkel les van E. U. H. (...) (CGVS, p. 10). Uw familie vond het geen probleem dat u lessen aan de madrassa bleef volgen aangezien het slechts een kleine madrassa was en geen grote waar je maanden van huis zou weg zijn (CGVS, p. 17). Bovendien verklaart u dat uw zus hier aanvankelijk niets over zei omdat ze meende dat het niet serieus was aangezien er louter video's werden getoond. Ze zei dat u moest wachten en niets moest zeggen tegen E. U. H. (...) terwijl zij een oplossing zou zoeken (CGVS, p. 15,18). Pas toen E. U. H. (...) begon te spreken over een vertrek naar Pakistan, mocht u van uw zus niet meer naar de madrassa gaan (CGVS, p. 18). 17). Het gedrag en de houding van u en uw familie zijn niet in lijn met uw verklaringen over de taliban. Hoewel u vertelt dat niemand in uw familie voorstander is van de taliban en dat iedereen van de overheid hield (CGVS, p. 10-11), ondernamen noch u noch uw familie enige actie om de indoctrinatiepogingen van taliban-lid E. U. H. (...) uit de weg te gaan.

Voorts is het opmerkelijk dat E. U. H. (...) enkel u en uw neven trachtte te rekruteren en hierbij geen enkele voorzorgmaatregel had getroffen, zelfs niet wanneer hij jullie probeerde te overtuigen om naar de madrassa in Pakistan te gaan. Op de waarschuwing na dat jullie hierover thuis niet mochten vertellen, werden er geen maatregelen genomen om zijn betrokkenheid bij de taliban geheim te houden. U verklaart dat E. U. H. (...) niet bang was om met jullie hierover te spreken aangezien zijn nonkel een hoge rang had bij de taliban (CGVS, p. 17). E. U. H. (...) was nochtans op de hoogte van het feit dat u de neef was van Sa. (...) (CGVS, p. 15, 23), uw nonkel die in het leger werkte en waarvan bovendien iedereen in het dorp op de hoogte was van zijn job bij de overheid (CGVS, p. 23-24). Daarenboven is het opvallend dat u niemand anders kende die iets gelijkaardigs als u en uw neven was overkomen (CGVS, p. 11), terwijl er volgens u veel studenten, zo een tachtig of honderd personen, aan de madrassa zaten (CGVS, p. 6). U verklaart dat E. U. H. (...) interesse had in jullie omdat jullie iets ouder waren dan andere leerlingen aan de madrassa en fysiek sterker (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat deze verklaring strijdig is met uw eerdere verklaring waarin u stelt dat er ook jongens aan de madrassa zaten die ouder waren dan u (CGVS, p. 6), antwoordt u dat dit inderdaad klopt maar dat uw neef O. (...) super goed bevriend was met E. U. H. (...) en dat deze laatste op de hoogte was van het werk van uw nonkel en jullie daarom probeerde te rekruteren (CGVS, p. 17). Het is weinig overtuigend dat E. U. H. (...) toch bleef proberen u te overtuigen om zich bij de taliban te voegen zonder enige beschermingsmaatregel. Het was immers enkel uw neef O. (...) die interesse toonde in een vertrek naar Pakistan, terwijl u en J. (...) eerder aangaven niet geïnteresseerd te zijn. Het risico waarbij u E. U. H. (...) zou verklikken aan uw familie bleek dan ook terecht aangezien uw twee neven door uw nonkel werden opgepakt nadat u de rekruteringspoging en de door E. U. H. (...) opgegeven reisroute naar Pakistan aan uw familie had prijsgegeven.

Verder slaagt u er ook niet in om het profiel van uw drie paternale nonkels, namelijk Sa. (...), F. (...) en Z. (...), als leden van het Afghaanse leger aannemelijk te maken. U legt immers incoherente en oppervlakkige verklaringen af over hun jobs. Zo verklaart u eerst dat uw nonkel Sa. (...) een sergeant was (CGVS, p.16). Enkele ogenblikken later stelt u dan weer dat hij en uw twee andere nonkels kolonels waren (CGVS, p. 20). Daarnaast verklaart u aanvankelijk dat uw nonkel Sa. (...) in Kandahar werkte (CGVS, p. 16), terwijl u later dan weer verklaart dat de nonkels die uw twee neven hebben opgepakt in Kabul werkten (CGVS, p. 19). Hierna verklaart u dan weer dat uw drie paternale nonkels op dezelfde plaats waren gestationeerd (CGVS, p. 21). Ook is uw kennis over de werkzaamheden van uw paternale nonkels bijzonder vaag en ontoereikend. U heeft geen informatie over hun exacte functies en rangen, noch kan u aangeven hoelang zij exact voor het leger werkten. U weet enkel te vertellen dat zij hoge rangen hadden en dat ze meer dan tien jaar voor de overheid hebben gewerkt (CGVS, p. 20). Tevens heeft u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeld over uw nonkels, hun jobs of hun rol in uw asielrelaas (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 05.07.2022, vraag 5). Geconfronteerd met deze lacune, vermeldt u dat u dit wel zou hebben verteld maar dat de tolk had gezegd dat u meer informatie kon geven tijdens uw interview op het CGVS (CGVS, p. 20). Deze verklaring verschoont de tegenstrijdigheid niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar eventuele opmerkingen bij het interview van DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep. U heeft enkel toegevoegd dat u aanvankelijk niet had verteld over uw verblijf in Pakistan. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond (CGVS,

p 3). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte, consistente en volledige verklaringen aflegt. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen over uw nonkels blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Bovendien is het ook niet aannemelijk dat uw nonkel Sa. (...) op heden geen problemen ondervindt met de taliban (CGVS, p. 21). U verklaart dat Sa. (...) momenteel in Kabul leeft en zijn job heeft verlaten. U denkt dat hij samen met uw andere nonkel Z. (...) een restaurant heeft geopend (CGVS, p. 21). Dit valt zeer opmerkelijk te noemen gelet op het feit dat Sa. (...) uw twee neven in Kandahar heeft opgepakt en hen naar het dorp heeft teruggebracht. De dorpsouderen zouden daarna E. U. H. (...) hebben geconfronteerd met de rekruteringspogingen, waardoor deze laatste bijgevolg op de hoogte was van het feit dat zijn rekruteringspogingen waren verklikt (CGVS, p. 19). U weet verder niet wat er met E. U. H. (...) is gebeurd, maar hij zou op heden een hoge rang bij de taliban hebben (CGVS, p. 19-20). Het is niet plausibel dat uw nonkel Sa. (...) die een hoge rang had in het voormalig Afghaanse leger en een actieve rol heeft gespeeld in het tegenhouden van uw twee neven en het verstoren van de rekruteringspoging door E. U. H. (...) op heden geen problemen zou ondervinden met de taliban, en meer bepaald met E. U. H. (...) die momenteel een hoge rang in de taliban heeft. Dit stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met E. U. H. (...), alsook de rol van uw nonkels hierin, sterk in vraag.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de profielen van uw paternale nonkels.

Verder dient er opgemerkt te worden dat het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtunen aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtunen onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

U kan niet aantonen dat u vanwege uw verblijf in Pakistan dermate vervreemd bent geraakt van de Afghaanse cultuur van de Pashtun gemeenschap dat een terugkeer naar Afghanistan zou leiden tot een situatie van vervolging of ernstige schade. U verklaart zelf Pashtun te zijn van etnische origine, u woonde aanvankelijk in een vluchtelingenkamp met veel Afghaanse vluchtelingen en u heeft jarenlang in Pesjavar geleefd met bijna uitsluitend andere Afghanen (CGVS, p. 4,5, 12). Bovendien verblijven het gezin van uw zus en een aantal nonkels van u heden in Afghanistan. Daarnaast heeft u ook zelf minstens tweeënhalve of drie jaar in Afghanistan geleefd en bent u gedurende zeven à acht maanden naar een madrassa gegaan in Afghanistan. Hoewel u bijgevolg niet gedurende uw gehele leven in Afghanistan verbleef, kan dus wel worden besloten dat u nog in contact kwam met de Afghaanse waarden en normen in uw dagelijkse leven. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Daarnaast dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging moet beoordeeld worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan kunnen bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw problemen in Pakistan ook een vrees hierrond koestert in Afghanistan. U verklaart dat u beschaamd was over het incident in Pakistan en dat iedereen in uw dorp in Afghanistan hiervan op de hoogte was (CGVS, p. 22). De dorpelingen zouden u pesten omwille van het incident aangezien u geen wraak had kunnen nemen op uw ontvoerders voor het nemen van de video (CGVS, p. 22). U stelt dat de dorpelingen op de hoogte

waren van dit incident omdat u het verhaal thuis in Pakistan had verteld, waarna iedereen van uw verre families het te weten is gekomen (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom uw familie deze informatie zomaar met iedereen in uw dorp in Afghanistan zou delen, antwoordt u dat Pashtunen zo zijn en dat ze alles direct rondvertellen (CGVS, p. 23). Bovendien zouden uw Pakistaanse ontvoerders het ook hebben doorverteld (CGVS, p. 23). Er kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat iedereen in uw dorp in Afghanistan op de hoogte was van uw problemen in Pakistan. Het lijkt weinig aannemelijk dat uw verre familie in Afghanistan dergelijke persoonlijke informatie over u zomaar zou delen met iedereen in het dorp, noch is het plausibel dat de dorpingen in Afghanistan op de hoogte zouden worden gebracht van het incident door uw Pakistaanse ontvoerders. Bovendien blijkt dat uw sociale leven in uw dorp in Afghanistan geen zwaarwichtige gevolgen heeft gekend door het incident in Pakistan. Zo verklaart u dat niemand in de madrassa, waar u bijna iedere dag gedurende zeven à acht maanden lessen heeft gevolgd, u ooit over het incident of de video heeft aangesproken. U kon bovendien ook uw hobby blijven uitoefenen aangezien u nog steeds cricket speelde in uw dorp (CGVS, p. 6, 23).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u dus geen vluchtmotieven aannemelijk gemaakt ten aanzien van Afghanistan.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De Proof of Registration of Afghan Citizen kaarten van uzelf, uw vader en uw moeder hebben enkel betrekking op jullie identiteit, dewelke niet ter discussie staan. De door u voorgelegde foto's van verwondingen op uw lichaam kunnen aan bovenstaande evenmin iets wijzigen. Inzake foto's moet worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De identiteit van de op de foto afgebeelde persoon kan niet worden bepaald aangezien er enkel lichaamsdelen op de foto zichtbaar zijn. Ook kunnen de omstandigheden en oorzaak van de verwondingen zichtbaar op de foto's niet worden vastgesteld. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/eas](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)o/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het

einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans

35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen

aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de samenwerkingsplicht en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het

bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij vervolgd te worden door de taliban vanwege haar problemen met taliban-lid E. U. H. (notities CGVS, p. 15-16).

2.2.5. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar problemen met de taliban niet aannemelijk maakt en dit doordat:

- (i) het opmerkelijk is dat zij zich niet heeft proberen onttrekken aan de invloed en indoctrinatiepogingen van E. U. H., aangezien noch zij noch haar familie voorstanders van de taliban zijn;
- (ii) het tevens opmerkelijk is dat E. U. H. enkel haar en haar neven trachtte te rekruteren en hierbij geen enkele voorzorgsmaatregel had getroffen, zelfs niet wanneer hij hen probeerde te overtuigen om naar de madrassa in Pakistan te gaan, temeer nu er veel studenten aan de madrassa zaten, er ook jongens zaten die ouder waren dan haar en verzoekende partij bovendien een nonkel had die in het leger werkte en waarvan iedereen in het dorp op de hoogte was van zijn job bij de overheid;
- (iii) zij er verder ook niet in slaagt om het profiel van haar drie paternale nonkels, namelijk Sa., F. en Z., als leden van het Afghaanse leger aannemelijk te maken, nu zij incoherente en oppervlakkige verklaringen aflegt over hun jobs en daarnaast bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over haar nonkels, hun jobs of hun rol in haar asielrelaas; en,
- (iv) het evenmin aannemelijk is dat haar nonkel Sa., die een hoge rang had in het voormalig Afghaanse leger en een actieve rol heeft gespeeld in het tegenhouden van haar twee neven en het verstoren van de rekruteringspoging door E. U. H., op heden geen problemen ondervindt met de taliban, en meer bepaald met E. U. H., die momenteel een hoge rang in de taliban zou bekleden.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten aangebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst weerlegt zij met een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering bestaat geenszins *in concreto* de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen waaruit wel degelijk besloten kan worden dat *in casu* het relaas van verzoekende partij omtrent de rekruteringspogingen vanwege E. U. H. geenszins aannemelijk is.

Daar waar verzoekende partij verder voorhoudt dat het taliban-lid E. U. H. interesse toonde in specifiek haar en haar neven omdat haar oom bij het leger werkte, bemerkt de Raad evenwel dat niet kan worden ingezien, noch wordt dit door verzoekende partij enigszins verduidelijkt, waarom de taliban haar en haar neven zouden willen rekruteren omdat haar oom bij het leger werkte. Immers kan net het tegendeel worden verwacht, nu hierdoor het risico ontstond dat verzoekende partij deze rekruteringspoging zou verklikken aan haar oom bij het leger waardoor de hele rekruteringspoging in gevaar zou kunnen komen. Dit risico bleek bovendien reëel te zijn, aangezien de twee neven van verzoekende partij door haar oom werden opgepakt nadat verzoekende partij de rekruteringspoging en de door E. U. H.

opgegeven reisroute naar Pakistan aan haar familie had prijsgegeven. Dat de taliban een dergelijk risico zouden nemen, is allerminst plausibel.

Ten slotte dient nog te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* een ander licht te werpen op de vaststelling dat zij incoherente en oppervlakkige verklaringen aflegt over de jobs van haar drie paternale ooms bij het Afghaanse leger. Evenmin biedt zij een afdoende verklaring voor het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over haar nonkels, hun jobs of hun rol in haar asielrelaas. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in haar motivering dat verzoekende partij er niet in slaagt om het profiel van deze drie paternale ooms als leden van het Afghaanse leger aannemelijk te maken. Haar verwijzing naar het EASO COI-rapport aangaande Afghanistan van januari 2022 waaruit het risicoprofiel blijkt van personen (en hun familieleden) die deel uitmaakten van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten, is dan ook geenszins dienstig. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat geenszins om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, die het door haar beweerde profiel van haar ooms niet aannemelijk maakt, in gebreke blijft.

2.2.6. Wat betreft het verblijf van verzoekende partij in Pakistan en de problemen die zij aldaar kende nadat zij getuige was geweest van de moord op een Pakistaan genaamd S., wijst de Raad erop dat verwerende partij dienaangaande terecht het volgende motiveert in de bestreden beslissing: *“Verder dient er opgemerkt te worden dat het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.*

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtunen aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtunen onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

U kan niet aantonen dat u vanwege uw verblijf in Pakistan dermate vervreemd bent geraakt van de Afghaanse cultuur van de Pashtun gemeenschap dat een terugkeer naar Afghanistan zou leiden tot een situatie van vervolging of ernstige schade. U verklaart zelf Pashtun te zijn van etnische origine, u woonde aanvankelijk in een vluchtelingenkamp met veel Afghaanse vluchtelingen en u heeft jarenlang in Pesjavar geleefd met bijna uitsluitend andere Afghanen (CGVS, p. 4,5, 12). Bovendien verblijven het gezin van uw zus en een aantal nonkels van u heden in Afghanistan. Daarnaast heeft u ook zelf minstens tweeënhalf of drie jaar in Afghanistan geleefd en bent u gedurende zeven à acht maanden naar een madrassa gegaan in Afghanistan. Hoewel u bijgevolg niet gedurende uw gehele leven in Afghanistan verbleef, kan dus wel worden besloten dat u nog in contact kwam met de Afghaanse waarden en normen in uw dagelijkse leven. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Daarnaast dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging moet beoordeeld worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan kunnen bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw problemen in Pakistan ook een vrees hierrond koestert in Afghanistan. U verklaart dat u beschaamd was over het incident in Pakistan en dat iedereen in uw dorp in Afghanistan hiervan op de hoogte was (CGVS, p. 22). De dorpingen zouden u pesten omwille van het incident aangezien u geen wraak had kunnen nemen op uw ontvoerders voor het nemen van de video (CGVS, p. 22). U stelt dat de dorpingen op de hoogte waren van dit incident omdat u het verhaal thuis in Pakistan had verteld, waarna iedereen van uw verre families het te weten is gekomen (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom uw familie deze informatie zomaar

met iedereen in uw dorp in Afghanistan zou delen, antwoordt u dat Pashtunen zo zijn en dat ze alles direct rondvertellen (CGVS, p. 23). Bovendien zouden uw Pakistaanse ontvoerders het ook hebben doorverteld (CGVS, p. 23). Er kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat iedereen in uw dorp in Afghanistan op de hoogte was van uw problemen in Pakistan. Het lijkt weinig aannemelijk dat uw verre familie in Afghanistan dergelijke persoonlijke informatie over u zomaar zou delen met iedereen in het dorp, noch is het plausibel dat de dorpingen in Afghanistan op de hoogte zouden worden gebracht van het incident door uw Pakistaanse ontvoerders. Bovendien blijkt dat uw sociale leven in uw dorp in Afghanistan geen zwaarwichtige gevolgen heeft gekend door het incident in Pakistan. Zo verklaart u dat niemand in de madrassa, waar u bijna iedere dag gedurende zeven à acht maanden lessen heeft gevolgd, u ooit over het incident of de video heeft aangesproken. U kon bovendien ook uw hobby blijven uitoefenen aangezien u nog steeds cricket speelde in uw dorp (CGVS, p. 6, 23)."

Verzoekende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar haar lange verblijf in Pakistan en de problemen die zij aldaar kende, hierbij bemerkend dat zij omwille hiervan wel degelijk een vrees koestert bij terugkeer naar Afghanistan, zonder evenwel bovenstaande pertinente motivering *in concreto* in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten), treedt de Raad verwerende partij bij in navolgende motivering, die door verzoekende partij geheel ongemoeid gelaten wordt: *"De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De Proof of Registration of Afghan Citizen kaarten van uzelf, uw vader en uw moeder hebben enkel betrekking op jullie identiteit, dewelke niet ter discussie staan. De door u voorgelegde foto's van verwondingen op uw lichaam kunnen aan bovenstaande evenmin iets wijzigen. Inzake foto's moet worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De identiteit van de op de foto afgebeelde persoon kan niet worden bepaald aangezien er enkel lichaamsdelen op de foto zichtbaar zijn. Ook kunnen de omstandigheden en oorzaak van de verwondingen zichtbaar op de foto's niet worden vastgesteld. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief."*

2.2.8. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.9. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) 'verwestering'. Zij vreest om bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden beschouwd als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en omwille hiervan te zullen worden vervolgd.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien

zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Een loutere verwijzing naar haar verblijf in België volstaat geenszins om zulks aan te tonen. De Raad duidt erop dat verzoekende partij twintig jaar oud was toen zij in mei 2020 Afghanistan verliet en aldus aldaar haar vormende jaren heeft doorgebracht. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van twee jaar in België (sinds september 2021), totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij nog regelmatig contact heeft met haar Afghaanse familie (notities CGVS, p. 7). Dat haar familie ondertussen weer naar Pakistan is verhuisd en thans daar verblijft, doet hieraan geen afbreuk. Overigens kan aan deze verhuis sterk getwijfeld worden, nu verzoekende partij stelt dat haar familie na de machtsovername terug naar Pakistan verhuisde uit vrees voor de taliban wegens het werk van haar ooms bij de voormalige Afghaanse overheid (notities CGVS, p. 8 en 19) en uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoekende partij dit profiel van haar ooms niet aannemelijk heeft weten maken. Zij het er ten slotte nog op gewezen dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu en aanduidt soennitisch moslim te zijn (notities CGVS, p. 5).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Wat betreft het uitgebreide betoog in het verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.10. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar

beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige preciaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht

tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.2.11. Wat betreft het door verzoekende partij vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie en haar verwijzing desbetreffend naar voornoemd arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook de UNHCR "*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*" van februari 2022, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad benadrukt dat er actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Bovendien laat verzoekende partij geheel na *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Haar louter betoog in haar aanvullende nota d.d. 15 september 2023 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) dat de informatie die verwerende partij per aanvullende nota bijbracht geen nieuwe informatie betreft nu hiernaar reeds verwezen werd in de bestreden beslissing, doet hieraan geen enkele afbreuk. Door verzoekende partij wordt immers geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit kan blijken dat de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie niet (langer) correct is. Zij het overigens nog bemerkt dat verwerende partij wel degelijk ook nieuwe informatie bijbrengt, met name het UNAMA-rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden

significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Daar waar verzoekende partij in dit verband verwijst naar haar profiel van terugkeerder uit het Westen alsook haar persoonlijke problemen met de taliban, wijst de Raad erop dat wat betreft een eventuele vrees om (gericht) vervolgd te worden door *in casu* de taliban, dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek van haar nood aan internationale bescherming (zie *supra*) en dus niet in aanmerking komt als een persoonlijke omstandigheid die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan verhogen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT